

Gaistholm

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1: Rejsen til Gaisthom.....	2
Kapitel 2: Klostret	17
Kapitel 3: Oplæring	34
Kapitel 4: Månedage	50
Kvartgoulis	51
Pnom.....	52
Kvartgoulis	54
Kvartmånen	54
Trifuld	56
Nymånen	58
Psedogoulis	60
HalvPnom	61
Rind	62
Goulisnat	65

Kapitel 1: Rejsen til Gaisthom

Den sjette måneds tyvende dag (20/6 552)

Hun mærkede på forbindingen over sine øjne. Den var så stram at hun ikke kunne løsne den selv. En del af det skyldtes ganske vist hendes svage skulderled der stadig var opsvulmet efter Rodstavs hårdhændede metode til at skaffe Igzlars igler af vejen. I det mindste gjorde det ikke så ondt længere, og Shara sagde at det ville blive fint igen. Altså ikke fin som i pæn, men som i brugbar, og det var vel alt hvad Sylgja kunne sætte næsen op efter nu hvor hun var vansiret for livet. Ingen ville alligevel have en blind pige.

Et lille klynk undslap hende da hun forsøgte at vende sig. Skulderen var det mindste af hendes problemer. Også hendes ben i den side af kroppen var delvist lammet. Hun havde ikke kunnet mærke det siden Rodstav brændte iglerne. Hendes fødder havde hun allerede mistet følelsen i før kniven havde fjernet de glubske hvide mider. Hun vidste stadig ikke om hun skulle kalde Igzlars uhyrer for mider eller igler. De bed sig fast i kroppen som igler for så at bore sig ind i den og æde af den som mider. Begge navne var rigtige, og begge dækkede ikke helt. Det var vel også lige meget. Hendes første oplevelse af dem var alligevel da hun var vågnet til totalt mørke og en skrigende smerte i hele sin krop.

Endnu en gang slap der et klynk over hendes læber. Denne gang mærkede hun Brekes lille hånd gribe hendes raske. Hun trykkede taknemmeligt brorens hånd, lykkelig over i det mindste at være sammen med en fra familien. De andre var blevet tilbage i Lyngø. Hvorfor havde de overhovedet taget hende med? Det virkede omsonst at slæbe en blind og halvlam pige med til et kloster højt oppe i nordens kolde bjerge, eller havde de noget der kunne helbrede hende? I så fald havde ingen nævnt det.

Der var i det hele taget ingen der havde sagt noget om noget af betydning. De havde naturligvis snakket om at Breke skulle starte sin træning og blive oplært som renser i Aut Vitre. Det lød så fornemt og uopnåeligt for en lille dreng. Hvordan i alverden var de kommet i tanke om at netop han skulle være en del af ordenen? Hun havde kunnet finde adskillige mere egnede alene i Lyngøs lille samfund. På den anden side havde Breke hjulpet Torgerd i et opgør med borggreven. Alt det stod i et slør af smerte og tåge for Sylgja. Som den eneste havde hun intet observeret, og dog var det til en vis grad hende der havde sat borggrevens skred i gang ved at blive angrebet af Igzlar.

Hvordan havde hun overhovedet fået miderne på sig? Den bedste forklaring hun var nået frem til sammen med Shara, var at de var blevet overført til hende fra et dyr. Hvilket dyr var vanskeligere at fastslå. Deres hus var blevet brændt så resolut ned at alle spor for længst var væk da opgøret med borggreven var overstået. Det eneste der stod tilbage var de skader miderne havde efterladt. Hvem havde brug for forklaringer på hvordan noget var sket?

Lyde udefra fik Sylgja til at vende hovedet i den retning de kom fra. Hun var blevet lagt på et skind inde i vognen, beskyttet mod den vind der blæste kraftigt nok til at sløre stemmerne derude. I begyndelsen havde hun været bange for at der var noget galt med hendes hørelse. Som dagene gik, havde hun indset at problemet beroede på at det meste af de voksnes samtaler foregik på sprog som hun ikke forstod. Gjorde de det bevidst? Ville de sikre sig imod at børnene hørte dem tale sammen om ømtålelige emner? Og hvad ville overhovedet være et sådant emne? Når alt kom til alt, ville hun næppe kunne

gøre nogen forskel med sit manglende syn og sin forkrøblede krop.

Breke rørte på sig. Han gav hendes hånd et klem og vendte sig om på siden og sov videre. Stemmerne udenfor var døet hen igen, og hun hørte kun nattens lyde fra den omgivende skov. Hvad tid på natten var det? Sylgja havde svært ved at forholde sig til tid uden lysets vejledning. Hun havde tidligere tænkt på hvordan en blind mon opfattede lys. Nu vidste hun det, og opdagelsen var en hun kunne have været foruden. Det var svært at sige at det konstante mørke var det værste ved hendes tilstand, men det var noget af det værre.

Hun havde gradvist fået bedre styr på hvor de var henne. Breke havde sørget for at give hende konstante beskrivelser af de steder de passerede, og Shara havde fortalt hvad stederne hed. Deres rejse havde til en start taget dem over åbne marker, igennem små landsbyer til gennem Rosenmark og skovene nord for baronens by til nye marker og videre ud til en mindre kystby hvorfra de var sejlet langs kysten og over åbent vand til Touran hvorfra turen var gået på hesteryg og vogne langs den vældige flod Mistran. Snart ville de ride op i bjergene og finde frem til deres nye hjem Gaistholm. Hele rejsen ville have taget dem mellem tyve og tredive dage, længe nok til at hun kunne nå at vænne sig til sit nye liv som krøbling.

"Sylgja?" hviskede Breke der havde vendt sig om mod hende igen.

"Mm," svarede hun.

"Er du vågen?"

"Mm," svarede hun som om hun havde kunnet sove.

"Skal jeg kalde på Shara?"

"Hvad tid er det?"

"Morgen," svarede drengen forlegent.

Sylgja klappede hans hånd med sin gode hånd. Der var noget trygt i at han så let glemte hendes blindhed. Så var der i det mindste et individ der stadig så hende som et menneske. De andre havde så travlt med at passe og pleje hende at de glemte at tale med hende og i stedet spurgte Breke der i sagens natur vidste mindre end hun gjorde. Han var trods alt kun en lille dreng med meget lidt viden om verden. Det var hende der havde været klar til at drage ud i verden som tjenestepige. Når hun tænkte over det, havde hun svært ved at afgøre om det var en fordel eller en ulempe. Selvfølgelig hadede hun at være en krøbling. På den anden side var det en lettelse at slippe for tilværelsen som en eller anden bondes tjenestepige med det slid som det medførte.

Breke var allerede på benene. Drengen sprang ud af vognen og fandt Shara som kom ind i vognen og tog sig af Sylgja. Ogrinen var så stor at hun uden videre kunne bære Sylgja rundt. Det forekom på en gang ydmygende og trygt for pigen. Den store kvinde var trods alt en fremmed, hvis ansigt hun kun vagt erindrede fra møder i løbet af sin tidlige barndom. Dengang havde ogrinen forekommet hende at være en kæmpe. Nu fik hun bekræftet at det var tilfældet.

Det mest ydmygende var ikke selve det at blive løftet omkring. Hun forstod nødvendigheden af denne adfærd. Skulle hun selv have humpet hen til et sted for at lade vandet, ville hun aldrig have klaret det. Ydmygelsen lå mere i at Shara vaskede og nussede og madede hende som et lille barn, alt imens hun fortsatte med sine daglige gøremål. Sylgja forestillede sig hvordan det måtte se ud at et forkrøblet barn blev slæbt rundt på den måde. Når det blev for meget, måtte hun undskylde sine klynk med at et eller andet gjorde forfærdelig ondt. På den måde blev det kun til en halv løgn. For

smerterne var der konstant. Selv fra det latterlige lamme ben.

Sylgja slog på benet uden at kunne mærke noget.

”Hvad laver du pige?” skændte Shara og satte Sylgja bedre til rette. Det passede Sylgja fint at ogrinen blev irriteret. På en skæv måde gjorde det hende mere nærværende.

”Hvornår vil vi være fremme?” spurgte Sylgja.

”Bliver I børn aldrig trætte af at spørge om det?” sagde Shara. ”Vi er der inden solhverv. Rejsen er snart til ende.”

”Skal Sylgja så bo hos jeres orden?” spurgte Breke der selv havde klaret sin morgenrutine.

”Hvor mange gange skal jeg fortælle jer at I kommer til at bo sammen hos mig sommeren over?” sagde Shara irriteret. ”Nu må I klare jer selv lidt indtil vi får morgenmaden klar.”

Børnene fnisede. De nød at stille Shara spørgsmål. Lige så venlig hun kunne være i sin omsorg for andre personer, lige så kort lunte havde hun når det kom til opdragelse. Desuden havde hun haft den sidste vagt og var gnaven over at have været så tidligt oppe. Den lange rejse tærede på alle deltagerne i det lille følge som var ved at være klar til en ny dag. Mandurath kom gående med to spande vand som han hældte op i tønderne på siden af vognen. Det var vigtigt at have rigeligt med vand når man rejste, sagde den store mand, hvis brede sværd blev ved med at indgyde ærefrygt i Breke.

Odulf kom tilbage fra sin morgensondering i skoven og rapporterede til Rodstav der var i gang med at tilberede maden. Den liflige duft af friske urter fik kødet til at lugte vidunderligt. Sylgja modtog et stykke gennemkogt kød. Det var stadig det eneste hun kunne tygge, og hendes rejsefæller mente ikke at man kunne leve på bær alene. Breke spiste veltilpas sin nærende morgensuppe og spurgte Odulf hvad han havde set i skoven.

”Træer og buske og spor af dyr der hører til i disse egne,” svarede den smidige mand med sit sædvanlige vid.

”Hvad med trolde og gobliner?” ville Breke vide.

”Ingen nye spor af den art er kommet mig for øje,” sagde Odulf i færd med at hælde mere suppe op i sin skål.

Velvant med Odulfs kortfattede svar opgav drengen at få mere at vide før de begav sig ind i højlandet der markerede det sidste stykke til deres mål.

”Herfra møder vi kun sjældent andre rejsende,” forklarede Rodstav der havde taget det på sig at starte Brekes oplæring på rejsen. ”Gaistholm ligger i en dal kaldet Tranquil. Det er en stor dal som også huser Wykks Orden der har et kloster og en hel landsby udenfor Gaistholm, og i bjergene bor en klan af aeloner i et skovområde. Tranquil er et selvstyrende område hvor vi selv producerer alt hvad vi har brug for. Det sikrer at vi kan klare os uden at være afhængig af daglige forsyninger udefra. Der kommer naturligvis flere på vejene her om sommeren, men det ligner intet vi har været vant til indtil videre. Du vil sikkert opleve det som øde. Vi andre betegner det som følelsen af hjem.”

Da alle morgenrutiner var færdige, blev Sylgja løftet op i vognen, og Breke satte sig ved hendes side. Hans varme vidnede om hvor meget han løb rundt for at hjælpe til. Om det gjorde nogen forskel, tvivlede Sylgja på. Drengen var nyttig til visse opgaver, men han havde intet forhåndskendskab til denne form for rejse. Børnene havde foretaget flere rejser til Rosenmark i løbet af deres opvækst. Disse ture af en til tre dages varighed talte dog ingen sammenligning med denne tredive dages lange rejse. Det var noget helt

andet end det de havde stiftet bekendtskab tidligere.

”Rodstav og Odulf er redet i forvejen,” fortalte Breke begejstret. ”De vil sikre sig at vejen er fri, og vi hverken løber ind i gobliner eller landevejsrøvere. Den slags skulle være ganske almindelige her på egnen. Der er så mange gobliner, siger Mandurath, at de kunne løbe enhver af kongens hære over ende, hvis de ellers kunne finde ud af at slå sammen, og de er så vilde at ingen vil være sammen med dem, men de er heller ikke større end os to, og med det tror jeg at de mener at de ikke er større end aeloner som jo ikke er så vilde, og de vil i hvert fald ikke have en chance mod kongens hære.”

”Er vi i en skov?” spurgte Sylgja i et forsøg på at bremse Brekes begejstrede snak om ting som hun bestemt gerne så at de undgik at rende ind i. De årlige goblinangreb fyldte hende altid med rædsel. Det var så skræmmende at sidde inde i kirken og høre de små bæster løbe rundt efter alt hvad de kunne finde af mad, imens de mest krigeriske af dem forsøgte at trænge ind til de skræmte mennesker. Og dagen efter var der altid døde, både mennesker, aeloner og gobliner. De små usle væsener havde skreget og hærget deres huse som var blevet efterladt som rodebunker, hvis ikke de var brændt ned. Hendes formørkede syn forhindrede hende i at åbne øjnene og se sig omkring for at skubbe de triste billeder til side. Hun ville gerne tænke på noget andet og få andre oplevelser til at fylde sit indre.

”Rider vi ad en skovvej?” spurgte hun igen i et forsøg på at henlede sine tanker til noget andet.

”Ja, ja, du kan jo ikke se den,” ivrede Breke og kravlede ud til Shara som sad på vognens kuskese. Han greb fat i Sylgja svage hånd og trak i hende. Hun kæmpede sig frem til ham, og han kravlede rundt om hende og lagde tæpper og puder ind til hende. ”Sæt dig her, ja, sådan, her kan du sidde, og jeg kan fortælle dig alt hvad jeg ser.”

På den måde gik dagen med at Breke observerede og fortalte Sylgja hvad der var værd at se. Hun tænkte nok at hun ville have lagt mærke til andre ting, hvis hun havde haft sine øjne, men det passede hende fint at høre på lillebrorens snak der vekslede mellem ivrig pludren og trætte perioder. Shara kunne vel have taget over fra tid til anden, men ogrinen forblev tavs det meste af tiden og sagde som regel kun noget når hun blev spurgt direkte. I det hele taget var der sjældent andre end Rodstav der talte i det lille selskab, altså når Breke ikke spurgte om alt muligt og fik Mandurath til at le sin dybe latter.

De red roligt afsted mellem høje træer, over mindre broer og igennem slugter med høje skrænter på begge sider. Af og til måtte de gøre holdt for at give dyrene et hvil, eller de måtte rydde vejen for en forhindring. Til trods for Rodstavs forsikringer om det modsatte mødte de tilmed flere rejsende i de tidlige morgentimer. Hver gang hilste selskabet høfligt på dem de mødte og udvekslede nogle ord. Ved middagstid gjorde de holdt i den sidste landsby på vejen. Den var omgivet af høje palisader og beboet af folk der alle bar en form for våben. Herude i vildnisset måtte enhver være klar til at forsvare sig selv, forklarede Rodstav.

Efter et kort ophold i landsbyen red de videre ad en humpet jordvej der tog dem op i bjergene. Det nagede Sylgja at hun intet kunne bidrage med. Til gengæld var Breke i hopla ved hvert ophold. Han løb rundt og hjalp til med at flytte kviste eller give dyrene foder og vand. Når de satte i gang igen, fortalte han Sylgja om alt hvad der var sket inden han blev vugget til ro af vognens rolige rytme og faldt i søvn op ad Sylgja i vognens indre.

For Sylgja betød vognens rumlen på de hullede jordveje at dagen endnu måtte være lys. Hendes øjne nægtede at fortælle hende noget. Det efterlod hende med en klar fornemmelse af bevægelsens indre sans der omgjorde vognens rumlen til energi i hende. Hun vidste ikke hvordan hun kunne forklare det bedre, og hun tvivlede på at nogen ville interessere sig for hendes teorier om energi og bevægelse i hendes mørke fængsel.

Hun så stadig farver. De var der hele tiden, dannende billeder af noget som var engang. Ingen af dem passede imidlertid sammen med de indtryk hendes krop modtog. Der var intet i hendes fortid der havde forberedt hende på de forandringer hun var ude for, og billederne i hendes hoved var blot vage aftegninger af en verden som hun havde måttet forlade. Hendes forældre og søskende, drengene og pigerne og dyrene og gårdene der udgjorde hendes liv i landsbyen havde hun lagt bag sig. Hun forsøgte at huske, men blev i stedet opmærksom på den voksende hovedpine. Noget var begyndt at dunke i hendes hoved. Det hamrede løs, først med lette slag, så hårdere og hårdere og hårdere.

"Sylgja," lød Brekes bekymrede stemme. "Hvad er der galt?"

"Mit hoved," svarede hun ham og tog sig til hovedet.

"Shara," kaldte Breke. "Sylgjas hoved gør ondt."

"Hendes hvad?" kom det fra den store kvinde der sad og nynnede en gammel melodi.

"Hovedet," råbte Breke ud af vogndugen. "Hun har ondt i hovedet."

"Hmm, det må jeg hellere se på. Tag tømmerne. Du kan sagtens. De går stille og roligt. Med mindre der kommer en løve, er du i sikkerhed."

"En løve," mumlede Breke og så sig til alle sider.

Shara svang let benene ind i vognen og så til Sylgja, mens Breke satte sig til rette med tømmerne og helt glemte det ansvar han havde fået. Der var løver her. De var efter hvad far fortalte kæmpestore med tænder så lange som kvægets horn. Mødte de sådan en, kunne den æde en af kreaturerne inden han kunne nå at kalde efter hjælp. Fast besluttet på at forhindre noget sådant i at ske stirrede drengen intenst ud i skoven og ad vejen foran dem uden at se tegn på løver.

Til trods for sin bevidsthed om farerne ved at rejse havde Breke indset hvor lidt han egentlig vidste om den færd han havde indledt. Nogle folk beskrev rejser som ulidelige strabadser. Andre holdt sig udelukkende til de sjove oplevelser. En helt tredje gruppe forsøgte at belære små drenge om hvad de kunne lære om sig selv på sådan en rejse. For Breke lød alle dele rigtige nok i sig selv, men ingen af dem passede med hans foreløbige rejse. Der havde været hårde dage i regn og søle, og der havde været møder med spændende folk, og han havde velsagtens lært noget nyttigt som at styre to store kreaturer der klarede sig selv. Måske var det fordi hans rejse ikke var færdig endnu at han havde så svært ved at beslutte sig for hvad han havde lært. En ting vidste han dog, at han ville være en god ordensbroder og gøre sine forældre og Rodstav og især Sylgja stolte. Og en dag ville han vende tilbage og helbrede hende, og hun skulle komme til at se og gå frit omkring igen. Det havde han ikke sagt til nogen, heller ikke til Sylgja, og måske derfor var det det vigtigste af alt.

"Har du tænkt dig at lade dyrene gå i stå?" lød Sharas alt for dybe kvindestemme ved hans øre. "Stik mig de tømmer og spring afsted på jorden. Din søster har brug for ro, og du skal have brændt noget energi frem inden det bliver aften."

"Men løven?" kom det spagt fra Breke.

"Der er ingen løver her," lo Shara. "Hop nu ned med dig og få lidt spræl i de dovne ben."

Breke vovede ikke at modsige hende igen. Han hoppede ned fra vognen og løb ved siden af kreaturerne der traskede stille og roligt fremad. Snart befandt han sig en snes skridt foran dyrene. Det føltes mindre udsat end han havde forventet. Faktisk var det rart at være lidt væk fra vognen, og han løb nogle yderligere skridt og efterhånden helt ud af syne af vognen. For første gang i den flere ugers lange rejse fra Lyngø oplevede han at være udenfor de voksnes synsvidde. Hidtil havde der været mindst en af dem til stede i alt hvad han havde foretaget, og mens det havde været rart nok at føle sig sikker, var det også irriterende hele tiden at være under opsyn som en lille baby.

Vejen snoede sig gennem en snæver passage mellem høje træer på sin vej ned til en mindre dal. Det ville tage mindst en time for vognen at komme ned i lavlandet, rigelig tid for Breke til at undersøge det ensomt liggende hus som han kunne skimte mellem træerne. Huset var ikke meget mere end et skur, og det ville tage ham lidt væk fra ruten. Burde han blive på vejen? Nej, han havde fået besked på at løbe. Hvorfor skulle han ikke skynde sig ned og undersøge stedet? De tre Aut Vitre folk red jo rundt et sted derude. Hvis de intet havde set, var der trygt forude.

Breke sprang ned mellem træerne på skrænten. Rundt om ham sang fuglene til deres snart flyvefærdige unger. Over ham skinnede solen fra en letskyet himmel. Under ham var grunden sikker nok til at kunne bære ham ned til dalen uden risiko for at glide. Han hoppede og sprang og frydede sig over en frihed helt uden de grænser som en landsbys allestedsnærværende øjne havde givet ham. Her kunne han gøre hvad han ville.

Han landede efter et ikke helt elegant spring foran det skur han havde set højere oppe fra. Det var måske alligevel et hus nu når han stod ved siden af det. Der var i hvert fald højt nok til loftet til at han ville have opfattet det som et hus, hvis ikke det var for det faldefærdige udseende. Måske var det et forladt hus. Det ville også forklare de manglende lyde fra husets indre.

”Er der nogen?” spurgte han, ikke helt sikker på om han burde råbe.

Da ingen svarede, gik han hen til det der lignede en dør og opdagede allerede inden han havde nået den at noget havde fået den til at vælte ind i bygningen. Han standsede og lyttede så snart han bemærkede det. Der var stadig ingen lyde fra huset. Kun fuglene blev ved med at kvadre. Hvad bekymrede de sig om huse? En fugl havde alt hvad den havde behov for lige her i skoven.

Breke gik nærmere huset. Det var vel meget normalt med sådan et skur? Får kunne gå derind på kolde vinterdage. Man kunne have redskaber eller en seng, hvis man var i skoven længe. Selv ville han gerne have haft sådan et skur til en længere tur i vildmarken. Han havde hørt at nogle hyrder tilbragte det meste af deres tid alene med deres dyr langt fra landsbyerne, og nogle af dem var ikke ældre end han var. Tænk sig at være helt alene ude med dyrene og skulle sove i en kold skov om vinteren. Der ville man gerne have et sted at gå ind.

Skurets dør lå på jorden. Hængslerne var revet ud af dørkarmen som var gået i stykker i samme ombæring, og døren så ud til at være beskadiget. Kunne vinden have gjort det? I så fald var det en meget speciel vind. Ingen vind han havde hørt om kunne slå på en dør som en kølle. Han kunne jo heller ikke vide om det var en kølle der havde givet døren det slag, men noget var det i hvert fald, noget stort og tungt til at slå en dør ind og efterlade den ødelagt på gulvet. Den var gået helt i stykker, bemærkede han, og resten af skuret var fyldt med ophugget træ og forsynet med noget der engang måtte have fungeret som et leje for den skovhugger, hvis tøjrester lå i laser rundt om på gulvet.

Breke satte sig på hug og undersøgte noget af tøjet nærmere. Der var blodrester på det.

Et højt brøl fik ham til at fare sammen. Det var tæt på. Han sprang hen til døren uden at vide om han turde løbe ud, eller det var farligere at blive inde.

Udenfor skræppede fugle højt op. Samtidig hørte han lyden af knækkende grene. Noget stort var på vej igennem skoven. Uden videre overvejelse sprang Breke ud af bygningen og løb over mod skovåbningen i den retning han var kommet fra. Han havde knap nået at kaste sig ind imellem to buske, da noget stort viste sig mindre end tyve skridt fra ham.

Det store bæst brølede igen og stormede hen til skuret. Breke så et skrækindjagende øjeblik på den to mands høje trold der forsvandt ind i huset med en stor kølle i sin hånd. Måske ville det have været mere korrekt at kalde det for et lille træ som den bar rundt på. Netop da var det ligegyldigt for Breke der havde rigelig travlt med at løbe så hurtigt han kunne langs den skrænt som havde været så let at komme ned ad. Hvad der før havde været kilde til sjov, forhindrede ham nu i at komme væk fra den trold der gav skuret et gevaldigt slag med køllen i arrigskab over at have mistet sit bytte.

Før Breke kunne nå at dreje om det første hjørne på jordvejen der førte op til det sted hvor Shara og Sylgja var ved at tage en anden rute ned i dalen, bemærkede han at trolden blev stille, og hvordan fuglene dæmpede sig sammen med dens rasen. Nogle sten rullede under hans fod, og han forsøgte at bevæge sig langsommere. Trolden var så meget større end ham at den ville kunne nå op til ham på ingen tid. Han mærkede på kniven. Den sad stadig i hans bælte. En kniv mod en trold? Hvor dum var lige den idé?

Lige så forsigtigt gik drengen få skridt ad gangen, stoppede op for at lytte og fortsatte når han var sikker på at trolden ikke havde fået færten af ham. Kunne den overhovedet lugte ham? Der gik alle mulige historier om trolde fra folk der med garanti aldrig havde mødt en. Den her trold virkede til at have ventet på at nogen skulle gå ind i skuret, og så havde den rejst sig, og fugle var begyndt at skræppe op, og den var blevet rasende og havde brølet. Breke sendte en tak til Fecundars fugle. Ligesom alle dyr var de den store guddoms budbringere. Det var deres skræppen der havde reddet ham. Tunge skridt fortalte ham at trolden var sat i bevægelse igen.

Der gik få sekunder før Breke forstod at trolden havde gennemskuet ham. Den var på vej op ad vejen. Han så op ad bjergsiden. Det havde været så hurtigt at komme ned. Vejen op virkede til gengæld uoverskuelig. Uanset hvordan han vendte og drejede det, havde han ingen chance for at nå op til Shara, og han havde ingen idé om hvor de andre var, og trolden kom rundt om hjørnet med sin kølle i den ene hånd. Om et øjeblik ville den få øje på ham.

To fugle angreb trolden i et forsøg på at beskytte deres reder. Det distraherede det store bæst længe nok til at Breke kunne nå at løbe væk fra den åbne vej for at søge ly imellem træer og buskads. Havde det været en hvilken som helst anden årstid, ville trolden have set ham med det samme. Sommerens frodighed gav ham heldigvis tilstrækkeligt dække til at skjule sig for det meget større væsen der kom buldrende ind i underskoven efter ham.

Trolden brølede og slog til højre og venstre i skovbunden og løb lige forbi drengen i sit forsøg på at fange ham. Den fortsatte et godt stykke væk inden den indså at den måtte være løbet forbi ham og vendte om for at finde ham. Breke havde benyttet troldens hovedkuldse frembrusen til at løbe tilbage til vejen og stod nu overfor valget mellem at skulle løbe op mod vognen eller forsøge at gemme sig. Fuglenes opskræmte

skræppen fik ham til at vælge det sidste.

Uden at stoppe op igen løb han samme vej ned som han havde taget tidligere og nåede hytten hurtigere end trolden kom ud af skoven til vejen. Så snart han var indenfor, holdt han vejret af bar rædsel for at trolden skulle høre ham. Det store væsen slog sin kæp ned i vejen og slog til flere buske i et forsøg på at finde drengen inden den snakkende med sig selv, besluttede sig for at gå ned til det ødelagte skur igen.

Brekes hjerte hamrede, og han kæmpede for at holde sin vejtrækning i ro. Hvis den kunne lugte ham, ville den finde ham. Ellers kunne han gemme sig for den i skuret. Han kravlede om bag en brændestabel og krøb så meget sammen som overhovedet muligt. Der sad han med tilbageholdt åndedræt, da trolden trådte ind i skuret.

Til hans overraskelse blev trolden ved med at snakke med sig selv. Det var ikke ord han kendte, men der var ingen tvivl om at det var ord. Han havde troet at trolde var for dumme til at kunne sige noget. I historierne var de ikke mere end dyr på to ben med hang til menneskekød. Den her trold virkede kun til at bekræfte det sidste, og han havde ingen intention om at blive dens næste måltid, selv om han ikke vidste noget om hvordan han skulle undslippe den.

Efter at have brokket sig rigeligt til sig selv gik trolden endelig ud af skuret, og fuglene begyndte at skræppe op igen, hvilket fik trolden til at snerre ad dem. Den gik væk fra skuret, og inden længe var der stille igen. Trolden havde åbenbart sat sig tilbage for at vente på at et nyt bytte skulle gå i fælden.

...

De første minutter gik med at få ro over vejtrækningen. Derefter kunne Breke langsomt begynde at se sig om i skuret. Han vidste ikke hvad han ledte efter, bare noget der kunne hjælpe mod trolden. Slippe ud derfra kunne han ikke. Måske ville det blive muligt når mørket faldt på, hvis trolden ikke så ligesom en kat i natten. For nok havde han fået bekræftet at dens lugtesans ikke var hvad man gjorde den til. Deraf fulgte bare ikke at den havde problemer med at se i mørke. Tværtimod var det velkendt at ondskabens væsener levede i nattens skjul. Hans far havde fortalt mange historier om netop det.

Breke prøvede at huske på hvordan børnene havde undsluppet trolden i fortællingerne. Det eneste han kunne tænke på, var trylleformler og magiske genstande, noget som ingen virkelige børn havde adgang til. Hvis han bare havde været voksen, ville han have vidst hvad han skulle gøre. Samtidig vidste han også at en voksen mand ikke ville have en chance overfor en trold der var dobbelt så høj og ligeså meget bredere end en mand. Uhyret ville dræbe ham øjeblikkeligt.

Indtil i dag havde han aldrig set et større uhyre end en ulv eller en af de store gobliner der kunne være skræmmende nok for et lille barn. De fleste gobliner var ganske vist små ubetydelige bæster med skarpe tænder som selv et barn kunne måle sig med, men når de kom sammen med ulve, var de højere end enhver dværg og farligere end de fleste han kendte, inklusive gamle drikfældige dværge. Lige nu ville han dog gerne have hørt et ulvehyl og gobliners tændergnislen. Det ville have været mindre fremmed end troldens langarmede store krop.

En hammer på gulvet fik ham til at sidde stille og betragte den lidt. Nogen måtte have anvendt det til at bygge skuret. Det er ikke et imponerende stykke håndværk, blot tilstrækkeligt til at få arbejdet gjort. Inde i en by ville hammeren aldrig være blevet godkendt til noget nyttigt i kamp. Her var den et våben. Kom trolden efter Breke, blev

han nødt til at gøre alt for at sætte sig til værg mod den, også selv om det måtte være at slå den over fingrene med en hammer og stikke den med en daggert. Ingen skulle sige at han havde givet op uden kamp.

Og hvem skulle lige sige noget? Kom trolden tilbage før han havde fundet en vej ud, ville den æde ham hel, og ingen ville nogensinde vide at han havde været der. Tanken om det fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham. Alt fortalte ham at trolden ville ende med at spise ham, og han kunne intet gøre for at forhindre det, og det værste var at han efterlod Sylgja helt alene uden at vide hvad der var blevet af ham.

Det kunne han ikke. Hun havde brug for ham. Uanset hvor mange trolde der kom efter ham, blev han nødt til at komme fri af dem. Han rettede sig op og så ud igennem en sprække i skurets brædder. Den der havde bygget det, havde vidst hvad han gjorde. Få huse var så godt bygget som dette skur. Nu hvor han betragtede det nærmere, forstod han at det var bygget til at kunne modstå gobliner og ulve, og han vidste at det sagtens kunne have været opført inde i en by. Når døren var væltet, skyldtes det at troldens kølle havde gjort en ende på den. I forbindelse med at have slået døren ind, havde trolden hamret løs på væggene. Der var kommet sprækker og løse planker flere steder i skuret. Breke stod stille og så på en af disse planker. Havde den siddet blot en smule løsere, ville en dreng på hans størrelse have kunnet presse sig igennem den åbning ud til dalen som den havde efterladt. Han rørte forsigtig ved planken ved siden af den. Også denne planke var løs.

Et chok jog igennem ham da planken løs sig helt, og han faldt bagover ind i rummet. Udefra kunne han høre trolden vågne fra sit skjul. Fuglene skræppede, og lyden af fødderne i skovbunden hørtes sammen med troldens ublide mosen sig igennem skovens tæt bevoksning. En fugl måtte være blevet særligt irriterende. Trolden rykkede sig i hvert fald til siden og slog i løvet med sin hånd. Breke vidste ikke om det var godt eller skidt for fuglen. Han havde rigeligt at gøre med at komme over til det hul i væggen som nu var stort nok til at han kunne mase sig igennem.

Troldens fjæs viste sig ved døråbningen, ikke langt fra sprækken i sidevæggen. Den så ind i mørket. Også dens øjne skulle vænne sig til lysforskellen mellem den lyse sommer og det dunkle indre. Var den tilmed generet af det stærke sollys derude? Breke lod tanken ligge. Han havde nok at gøre med at komme ud, imens tid var. Havde trolden fået øje på ham da han klemte sig igennem åbningen? Aelonerne sagde altid at store folk ingenting bemærkede som de ikke selv kunne komme under. Havde de ret, burde trolden være ved at give op.

Måske ville det have hjulpet, hvis trolden havde haft menneskeblod i sig. Som sagerne stod, var den noget mere ihærdig end et menneske. Dens store hænder flyttede rundt på brændet derinde, væltede en stabel og kom til at lukke for hullet Breke var krøbet ud igennem. Han nået lige at flytte sig to skridt ud i det åbne og undgik derved en brændeknude der kom væltede ud igennem hullet. Trolden bemærkede ikke hans bevægelse, og han løb i al hast over det lille stykke åben grund over til skovbrynet og begyndte at klatre op til det næste podie på vejen.

Breke nåede to sving op før trolden holdt inde med sin gennemrodning af skuret. Det var vigtigt at han ikke kom nærmere igen. Hvis den så meget som skimtede ham ud af øjenkrogen, ville den sætte tænderne i ham med det samme, og nu hvor han havde fået et tydeligere glimt af den inde i skuret, var hans sikker på at dens tænder var farligere end selv en løves. Og så havde trolden tilmed hænder til at manøvrere med.

Trolden brølede og kom ud af skuret. Den undersøgte jorden rundt om skuret og bemærkede noget. Var den intelligent nok til at kunne følge et spor? Breke havde ikke tid til at finde ud af den. Han begyndte at gå videre op. I et forsøg på at forblive skjult holdt han vejret. Det gik fint de første skridt indtil han blev nødt til at trække vejret. Et højt gisp undslap ham, og trolden vendte hovedet i drengens retning. På et øjeblik havde den tilbagelagt stykket hen til jordvejens første sving. Breke satte i løb op ad bakken og hørte trolden trampe op mod ham. En rullende sten på jorden over ham fik ham til at se op.

...

Odulf stod med sit korte sværd i den ene hånd og så henover Breke. Han var den af de tre heksejægere som Breke mindst havde ønsket at se der. Den lille mand satte sin fod ovenpå stenen som han tydeligvis havde skubbet til med vilje. Breke pegede ned på huset, men nåede ikke at sige noget før Odulf havde lagt en finger over hans læber og vist Breke med en hovedrysten at det var en dårlig idé at påkalde sig troldens opmærksomhed. Som om han ikke vidste det? Hvem var det der havde været lige ved at få revet hovedet af kroppens lige før? Odulf gled næsten lydløst ned af skrænten til det næste plateau hvor trolden var stoppet op for at spejde efter sit bytte. Heksejægeren vovede sig helt nær den uden så meget som en advarsel til Breke.

Den hurtige kriger forsvandt ud af Brekes synsfelt netop som Trolden rejste sig i sin fulde højde kun to plateauer under ham. Breke holdt vejret. Som den stod der, var han sikker på at den både var større og mere årvågen end han ment før. Dens lemmer rakte op mod trætoppene rundt om den, og Breke var sikker på at den ville kunne rive lige nøjagtig det træ den ønskede op med rode. Armene var længere end dens ben og dinglende snart ned langs dens sider igen. Benene var muskuløse stammer, og kroppen var kun nødtørftigt dækket af et klæde der havde set bedre dage.

Ups. Breke trak hovedet til sig. Han havde været så fascineret af troldens størrelse at han helt havde overset risikoen for at han var blevet set. Ved alle Fernos dæmoner, hvor var det dumt, og han skulle bare stå her og vente. Oppefra kunne han høre vognen nærme sig. Shara og de andre nåede frem til det sted hvor vejen delte sig inden længe. Derfra ville de kunne se trolden, og den ville kunne se dem. Men hvad ville de stille op med en trold? Den gik vel ikke bare fordi de kom? Eller gjorde den? Var de nok til at skræmme så stort et væsen væk? Hvordan skulle han vide det?

Tunge trin på vejen fortalte ham at trolden var begyndt at gå op imod ham igen. Den var frygtelig ihærdig. Stædige trampede den op imod han. Denne gang havde han ingen steder på løbe hen, og ingen tid til at skjule sig. Han ville ende sine dage med at blive spist af en trold. To ting fandt vej til hans hænder samtidig, en hammer og hans daggert. Trolden fik ham ikke uden kamp. Han sprang op på benene og så trolden komme trampende op mod sig.

Netop som trolden drejede om hjørnet, bemærkede Breke et lysglimt ved dens side. En kniv borede sig ind i troldens ene side, og den stoppede op. Tydeligvis i vildrede så den fra Breke til kniven. Det var længe nok til at give Breke mulighed for nå ud vejkanten og kaste sig ned ad skrænten. Han anede ikke hvad han ville opnå ved den manøvre. Alt virkede som en bedre idé end at blive stående og vente på en forvirret trold der kæmpede med at forstå hvad der lige var hændt. Drengen havde nok at gøre med at hoppe og springe og nyde godt af at der var dukket en voksen op som havde forstand på bekæmpelse af trolde.

”Breke,” kaldte Odulf fra et træ der havde grene udover vejen. ”Grib rebet!”

Breke greb fast i det reb Odulf havde kastet ned til ham og holdt fast, mens krigeren trak ham op til sig i træet.

Trolden sprang frem i et forgæves forsøg på at gribe fat i Breke inden han var udenfor dens rækkevidde. Derpå stod den lidt og så op på de to mennesker før den besluttede sig for at gribe fat om træet og ryste den for at få dem ned.

”Det bæst er mere intelligent end det giver indtryk af,” mumlede Odulf mere for sig selv end for Brekes ører. Han holdt Breke fast i træets krone og udsendte en sær række skrig som Breke aldrig havde hørt før.

”Hold godt fast knægt,” kommanderede Odulf og løftede Breke op på sin ryg.

Breke klamrede sig til manden så godt han kunne uden at kværke ham. Under dem begyndte træet at knage. Odulf klatrede længere op og gjorde sig klar til spring.

Så snart den store gren de var kommet ud på, begyndte at knække, sprang Odulf over i et andet træ og rev Breke af sin ryg. Han placerede drengen helt op ad stammen på dette mindre træ og gav ham besked om at blive der. Selv sprang han videre ned mod trolden og vovede tilmed at sparke den over hånden inden han landede på dens skuldre med sit korte sværd trukket. Sværdets blad borede sig dybt ned i troldens kranie og gjorde en ende på dens liv hurtigere end det tog for Odulf at lande ubesværet på jorden som den drattede om på.

...

”Hvad lavede du så langt væk fra vognen?” spurgte Sylgja så stille at det kun var en hvisken.

”Hun sagde at jeg skulle løbe i forvejen,” hviskede Breke lettet over at snakke med en der var interesseret i at høre på ham før hun gav ham slag for at være stukket af.

”Hun mente vel bare hen til næste hjørne,” sagde Sylgja og aede brorens over håret.

”Så skal hun sige det,” sagde Breke højt og dæmpede så stemmen på Sylgjas opfordring. ”Hun havde løjet om løverne, men hun fortalte ikke noget om trolde.”

”Måske havde hun ikke forventet at der var en.”

”Hun vidste at de fandtes.”

”Og det gjorde du ikke?”

”Løver findes også.”

”Rigtigt nok, men du mødte en trold.”

”En kæmpestor en.”

”Og du slap fra den.”

”Jeg gemte mig.”

”Odulf siger at du var ved at slippe fra den.”

”Den havde set mig.”

”Og du så den?”

”Ja, den var enorm, og dens arme er lange, virkelig lange, helt ned til jorden næsten.” Sylgja lo.

”Det er rigtig nok,” fastholdt Breke.

”Hvis du siger det, tror jeg på det.”

Et jag af smerte gik igennem hele hendes krop, og det korte latterudbrud blev afløst af et endnu jag fra brystet og hele vejen ned i den fod som hun ikke kunne mærke længere.

”Hvad er det?” spurgte Breke bekymret.

Hun fortalte ham det.

”Hvordan kan foden gøre ondt, hvis du ikke kan mærke den?”

”Jeg ved det ikke,” svarede hun og rullede sig sammen i et fornyet anfald af smerte.

”Shara,” kaldte Breke. Da ogrinen ikke svarere, stak han hovedet ud til hende. ”Sylgja er i smerter.”

Shara var nær ved at give drengen en reprimande inden hun besindede sig og skiftede plads med ham. Det var bedre at overlade tøjlerne til den uvorne knægt end at lade hans forkrøblede søster lide. For en kvinde i Wykks Orden var der intet større end at lindre lidelse.

Breke satte pris på sædet og sørgede for at få styringen over kreaturerne der var godt tilfredse med at være nået ned i en dal med noget fladere vej. Drengens lyst til at løbe rundt var blevet styret for denne rejse. Hvor mange havde lige brug for at rende en i en trold på egen hånd. Odulf så ud til at have klaret det let nok alene. Det var åbenbart ingenting for selv dette svageste medlem af deres rejsefæller at nedlægge en trold. Problemet var at Odulf ikke havde behøvet at dræbe trolden, hvis Breke ikke var løbet så langt i forvejen. Når han tænkte over det, mente Breke at han havde haft al mulig grund til at tro at de tre voksne allerede havde tjekket for trolde, men de havde muligvis overset troldens primitive fælde. Måske havde den kun været interesseret i småfolk som Breke. Store krigere kendte den sikkert til i forvejen og vidste at de kunne være farlige. Var der en ting Breke havde lært om trolde af oplevelsen, var det at de ikke var så dumme som fortællingerne gav en grund til at tro. Den her trold havde været klog nok til at bruge skuret som en fælde og tålmodig nok til at vente længe på at nogen gik ind i den.

Da den slog til, virkede den noget mere primitiv. Breke tænkte at det kunne være fordi den ikke anså ham for farlig. For så snart den blev opmærksom på Odulf, blev den mere aggressiv og råbte noget mod ham som han virkede til at forstå, og ja, det var det, den havde et sprog. Det ville interessere Sylgja. Han var lige ved at slippe tøjlerne for at styrte ind og fortælle hende det, men Sharas lussinger og skæld ud holdt ham i vognsædet. Han var vant til begge dele. Ingen mennesker opdragede børn uden brug af begge dele. Kun aeloner holdt sig fra en på skrinet når de små havde været næsvisse. Om det var fordi alle aeloner var notorisk frække, vidste han ikke. Forklaringen var i hvert fald en mulighed.

”Du bliver siddende der,” sagde Shara da hun kom ud fra vognen. ”Hun sover nu.”

”Kan hun mærke sit ben?” spurgte Breke før han nåede at holde fast i sin vrede mod ogrinen.

”Nogle gange kan folk føle noget i lemmer de ikke har længere,” svarede Shara og mente at det måtte være nok.

Breke var ved at eksplodere af spørgsmål, men holdt dem i sig. Hvis hun ikke ville fortælle ham noget, måtte han vente. Hans far havde altid talt varmt om tålmodighed.

”Det er vigtigt at bevare sin indre balance.”

Sådan sagde han ofte og fik børnene og især Breke til at gentage det indtil de kunne sætningen udenad. Breke havde troet at det var fordi han var den mindste og mest udisciplinerede af dem, men efter afsløringen af hans skæbne var han kommet i tvivl. Han måtte spørge Sylgja hvad hun mente. Et blik på Sharas store krop var nok til at skubbe den tanke bagud i hjernen. Det var selvfølgelig muligt at spørge ogrinen, men hun ville enten ikke forstå hans spørgsmål, afvise det som barnligt eller lade som om hun ikke hørte ham. Han blev nødt til at vente.

I skumringstimen gjorde de endelig holdt ved en ensomt beliggende stald. Tæt ved Mistran havde der været landsbyer og små bygder omkring selv de ringeste vejkreder. Floden udjorde en transportvej i landet mellem bjergene, hvor folk kunne drive handel og sælge produkter fra deres marker. Her var end ikke et sted at få noget at spise. Der var udelukkende en stald med halm lukket inde under et velholdt tag som også blev tilset af de tre Aut Vitre folk. Shara sørgede for at få dyrene indenfor og halmen strøet på gulvet, så de kunne sove nogenlunde blødt i det der truede med at blive en våd nat.

"Der er i det mindste en fordel med regnen," sagde Rodstav da de sad sammen og så ud i mørket senere på aftenen.

"Hvad?" spurgte Breke som puttede sig ind til Sylgja.

"Ingen vover sig ud i det uføre, så vi behøver ikke at bekymre os om hverken løver eller trolde."

"Er her løver?" spurgte Breke og spejdede ud i mørket uden at kunne se noget.

"Det er der vel," sagde Rodstav. "De store dyr er overalt hvor der er bytte. Vi skal bare sørge for at vi ikke ligner noget der er værd at nærme sig. Et godt bål er nok til at holde de fleste dyr væk, og goblinerne er ikke ude endnu."

"Gobliner?"

"Ja, de er her også," sagde Rodstav. "De små bæster har deres plads i naturen. Vi kender dem som forstyrrelser af ordenen. Løven opfatter dem som bytte. Den jager dem gerne når de vover sig ud. En løve holder sig helst fra voksne gobliner. Snotlingerne æder den til gengæld med stor glæde. De er der i så stort tal at en løveflok i perioder kan overleve på en diæt af snotlinger."

"Jeg har set snotlinger i Lyngø," sagde Breke. "De var døde. Aelonerne slog dem ihjel og samlede dem i bunker og brændte dem ligesom dem der døde af Igzlar. Der var også gobliner i floden. Dem brændte de også."

"Fornuftigt nok," sagde Rodstav. "Vi foretrækker at bruge dem som foder til vilde dyr. På den måde lader de vores husdyr i fred."

"Virkelig," sagde Breke imponeret.

"Nogle gange virker det tilmed," lo Rodstav. "Nu må I hellere finde ro. I morgen bliver en stor dag for jer."

"Vi når frem til Gaistholm?"

"Det gør vi, og der er mange der vil høre jeres fortælling. De færreste har overlevet Igzlars midter, og det er ikke enhver der møder en trolde som syv-årig og overlever."

Breke smilede. Dagen havde ikke været så slem endda. Han rullede sig sammen ved Sylgjas side og faldt i søvn, mættet af indtryk. Sylgja havde sværere ved at sove. Hun havde ligget og siddet ned hele dagen og var gået glip af alt det spændende. Hendes brors beretning om trolden havde fyldt hende med væsentlig mindre frygt end den burde have. Der var mere en irritation over at hun intet oplevede. Det var ikke fordi hun havde lyst til at møde en trolde, men hun ville snart komme til den by som deres forældre havde fortalt så meget om i deres opvækst, og hun ville intet se. Nogle gange ønskede hun at Rodstav aldrig var dukket op, eller at Shara havde ladet hende blive tilbage og dø som det ubrugelige menneske hun var blevet.